

jeg formoder med et skriftligt Andragende, privat eller paa hvilken som helst anden Maade — for at bringe Spørgsmaalet til Klarhed, tillader jeg mig som Medlem af dette Thing at hævde, at Ingen af os er forpligtet, ja, jeg vil endog opkaste det Spørgsmaal, om vi ere berettigede til uden for Rigsdagsamlingerne at henvende os til den høitæredede Minister med Klager eller Andragender om Sager, som ikke personlig vedrøre os. Jeg søger ikke den fjerneste Opfordring til at indgaa med en Klage, fordi Mormoner ikke faae Lov til at holde Forsamlinger, og jeg finder, det vilde være ubilligt, om man vilde forlange, at vi, som ere Folkethingsmænd, saa længe Samlingerne vare, uden for dem skulde henvende os med Andragender til den ene eller den anden Minister, fordi der i Landet foregik Et eller Andet, som vi troede ikke var i sin Orden. Der er jo endog opstillet den Theori, at Folkethingsmænd uden for Rigsdagsamlingerne ikke have anden Egenkab end almindelige Borgere, og at de slet ikke have nogen Forpligtelse til i det Offentliges Interesse at paatale Brud paa Love. Jeg skal ikke udtale mig om, hvorvidt denne Theori er rigtig; der bliver maaske Leilighed til at udtale sig derom imorgen, men jeg maa i ethvert Tilfælde for mit Vedkommende forvare mig imod den Paastand, at man ikke her i Salen skulde have Lov til at — som der staar i Grundloven — æfte Ministrenes Forklaring om en eller anden Ting, der er passeret, navnlig fra Embedsmændenes Side, og at anmode Ministeren om at oplyse den, uden i Forveien at have blansigt ind i en Sag, der ikke vedrører En selv personlig. Dengang disse Rettigheder bleve hjemlede Borgerne i selve Grundloven, og ikke bleve henvisste til at indføres ved særlige Love, var det jo dog Meningen at tillægge dem en vis særlig Hellighed, om jeg maa bruge dette Udtryk; de sit en politisk Betydning, og dette skete navnlig for at hævde Individets Ret lige over for Statsmagten. Derfor finder jeg det ganske naturligt, at Folkethinget, som mest umiddelbart udspringer fra Folket, søger sig kaldet til at hævde disse Rettigheder, naar man mener, at der fra Davighedens Side er slet Indgrib i saa Henseende. Jeg talter de ærede Forespørgere, fordi de have bragt denne Sag til offentlig Forhandling, og jeg finder det ganske naturligt, at de ere fremkomne med den paa denne Maade. Det kan hvoeken være de ærede Forespørgere eller andre Medlemmer af dette Thing om at gjøre at staae omvandrede Mormonpræster den Ret, der mulig tilkommer dem; det er ganske vist meget muligt, at der, som det ærede Medlem for Christed Amts 2den Valgfreds (Sagd) bemærkede, her foreligger et Misbrug af grundlovmæssige Rettigheder; det er meget muligt, at man kan sige, at det er et Misbrug, at man benytter Grundloven til at prædike Bigami, men det er slet ikke det, hvorpaa det her kommer an. Det, hvorpaa det her kommer an, er, som jeg formoder,

for de ærede Forespørgere og i alt Fald for mig, at faae det Spørgsmaal klaret, hvorledes den nuværende øverste Politivirighed stiller sig til det Spørgsmaal, om man har Lov til at holde offentlige Forsamlinger under Tag uden at risikere, at Politimesteren neblægger et Forbud derimod. Dette er af Interesse for Enhver af os her i Thinget; thi vi have jo Alle Leilighed til at holde offentlige Forsamlinger, og det vilde ganske vist vække en meget ubehagelig Følelse for mig, hvis jeg, naar jeg vilde holde et Valgmøde eller et andet Møde under Tag, skulde være udsat for, at Politimesteren kunde forbyde mig det, fordi han gik ud fra den Formening, at jeg mulig vilde foretage Et eller Andet, der stred imod Sædelighed eller den offentlige Orden. Det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgfreds (S. A. Hansen) havde vistnok fuldstændig Ret i den Betragtning, at, dersom det skulde kunne overlades til enhver Politimester at skjønne om, hvorvidt der var Fare for, at Den eller De, der indbøde til en offentlig Forsamling, vilde lære Noget, som stred imod Sædelighed eller den offentlige Orden, og hvis det, naar han havde Mistanke derom, skulde staa i hans Magt at forbyde Mødet, vilde den Gruodlovsbestemmelse, hvorom der her er Tale, blive fuldstændig illusorisk. Det ærede Medlem, der sidder ved Siden af mig (Gindenburg), bemærkede, at Bigami er en Forbrydelse. Jeg veed nu ikke, om det ved den omtalte Mormonforsamling i Storeheddinge har været den Vedkommendes Hensigt at prædike Bigami. Det er muligt, at Politimesteren har vidst det; det er muligt, at det netop var denne Betragtning, hvorpaa han støttede sit Forbud; jeg har private Grunde til at tro, at han netop har grundet sit Forbud paa den Visshed, han havde fra Vedkommende selv om, at han vilde prædike Bigami; men jeg tror dog neppe, at den Fortolkning af Grundlovens § 88, som det nys nævnte ærede Medlem fremkom med, er holdbar. Man oversaae vistnok, at der i § 88 udtrykkelig er truffet en Bestemmelse om, hvilke Forsamlinger der kan forbydes iforveien, idet der, efter at der i første Punktum er hjemlet Borgerne Ret til at samles ubevæbnede, siges, at Forsamlinger under aaben Himmel kunne forbydes. I denne Modsatning ligger der vistnok en bestemt Antydning af, at Forsamlinger under Tag ikke kunne forbydes. Naar han dernæst gjorde den Fortolkning gjældende, at der i det første Stykke af § 88, hvor der staar: „Borgerne have Ret til at samles ubevæbnede“, skulde underforstås: „selskabelig i ethvert lovligt Diemed“, saaledes at deraf altsaa skulde følge, at Politimesteren havde Lov til at skjønne om, hvorvidt et Diemed, hvori man vilde holde en Forsamling under Tag, var lovligt eller ikke, er det jo et Datum, som taler derimod, at den foregaaende Paragraf, nemlig § 87, begynde med følgende Ord: „Borgerne